

Vörös István

A FÜL

[MINDEN KIS NESZ]

2021-04-11 | MINDEN KIS NESZ, VERS

Kusza ábrák, lemoshatatlan
matricák, tekeredő indák,
növényi rostok, kacsok,
tapadókorongok, kéregdarabok,
hazugságfonadék,
gyanúsálak, drótok,
huzalok, vezetékek,

idegpályák, zsinórok,
kapcsolatok ránganak végig,
viszik az elektromos
impulzusokat, fotonok ügetnek,
csöveken víz folyik,
vér, tej; olaj löttyen ki,
indulat szaggatja a televényt,
a növényi, állati, gépi zűrzavart,
sugárzások, éterben terjedő
vírusok falnak föl, visznek
eddig nem is létező betegségeket,
szél hoz híreket, löködi az ablakot.
Nem tudsz elég távol menni,
hogy hullámaival, fémleveleivel,
acéltüskéivel utol ne érjen,
beszédből burjánzik ki,
telefonon jelentkezik be,
már rég nem a falnak van
füle, hanem a levegőnek.
Akárhová mész, csupa fül.
Az utcasarok mögött fül. A templom
tornyán két nagy fül, az autók
visszapillantója: fül. Az emberek feje
helyén fül, a szíve helyén fül,
az arca helyén fül, csak a fülük
helyén nincs semmi.
A semmi: fül, bár nem azt
hallja, amit kéne. A valami
két fül. A minden: titokzatos
fül-háromság. Mindent
tudhatnak rólad, te is
tudhatsz mindent, ha mered.

Nyúlfülek, disznófülek, elefántfülek,
farkasszem, a szél füle, a hegyek
füle, folyók szigetre emlékeztető füle.
Az egyikben ezüst fülbevaló.
A másikban aranykarika.
Kondenzcsíkokból nyaklánc fűzve,
úgy lógnak róla le a repülő,
mint nagy zafírok és gyémántok.
Egy piercingben lehallgató készülék.

kép | shutterstock.com